WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

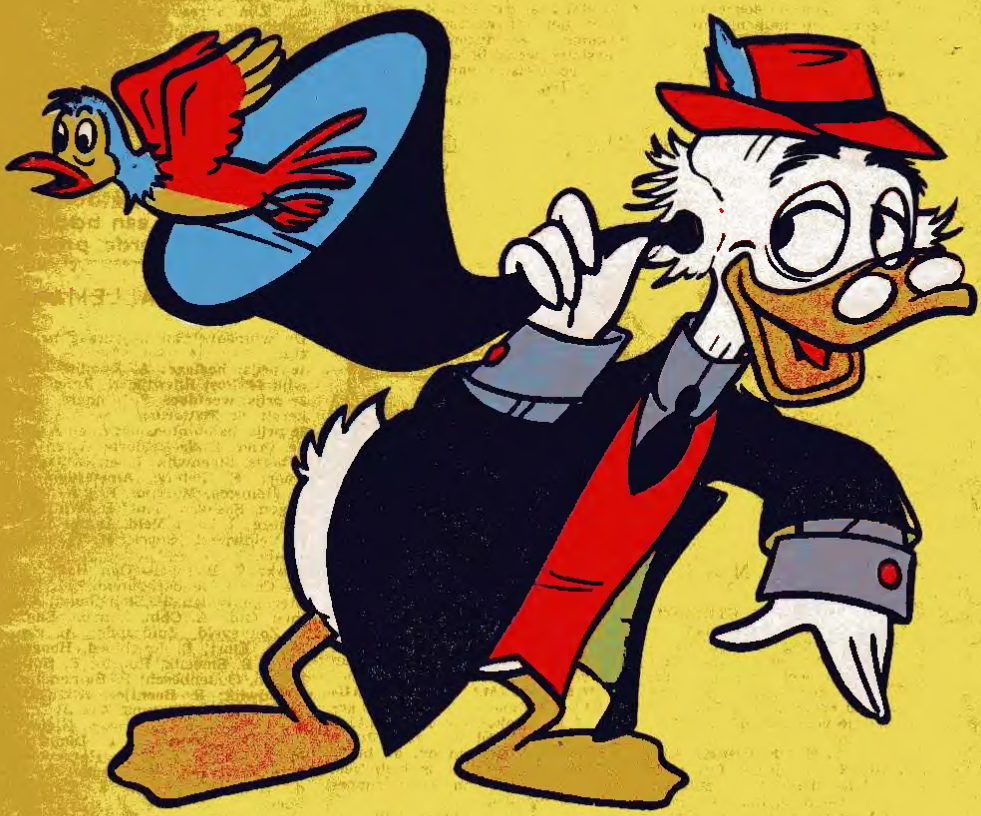

Nr. 10 7 MAART 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

HERINNER je je nog dat ik een paar weken geleden gevraagd heb of je voorlopig geen namen van zieke kinderen meer wilt opgeven? Er zat toen werkelijk niets anders op, want de zieken moesten vaak een half jaar of nog langer wachten voor ze aan de beurt waren. En dat viel niet mee. Maar nu heb ik heel fijn nieuwe. Er is namelijk besloten om voortaan elke week een ziekenlijstje in DONALD DUCK te plaatsen. De zieke kinderen die bericht hebben gehad dat ze nog een poosje geduld moeten hebben, zijn dus eerder aan de beurt dan ik ze geschreven heb. En bovendien mag je gewoon doorgaan met het opgeven van namen. Fijn, hè? Nadat ik het vorige artikeltje geschreven had, zag ik opeens al die teleurgestelde gezichtjes voor me van kinderen, die erg gehoopt hadden op een plaatsje op het ziekenlijstje en dat nu door plaatsgebrek niet konden krijgen. Daarom besloot ik mateen om er iets aan te gaan doen. Nou, het resultaat weet je nu al. Niemand die er zo blij mee was als ik zelf.

Tot nu toe kreeg ik steeds brieven van jongens en meisjes die de naam van een ziek vriendje of vriendinnetje opgaven. Maar als je zelf ziek bent en je weet dat je voorlopig nog in bed moet blijven of niet met andere kinderen buiten kunt spelen, geef den gerust je eigen naam op, hoor.

Dat er nu iedere week een ziekenlijstje is, wil niet zeggen dat je de opgegeven naam al een week na aanvrage in DONALD DUCK vindt. Zo vlot gaat dat nu ook weer niet! Maar het zal waarschijnlijk geen maanden meer duren.

Tenslotte wens ik alle zieke jongens en meisjes van harte beterschap. Dag!

OOM DONALD

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG No. 10

VOOR deze week kozen wij weer eens een rebus. In het plaatje staat ditmaal echter geen spreekwoord, maar een oudhollandse zegswijze verborgen, die betrekking heeft op een der maanden van het jaar. Het zijn in totaal vier woorden. Onze vraag is: Hoe luidt deze zegswijze?

Schrijf je oplossing op een briefkaart en stuur die vóór 12 maart aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet ook je naam en adres op de kaart te vermelden en zet links op de adreszijde: „Oplossing nr. 10."

Veel succes.

OOM DONALDS BRIEVENBUS

RIA EXALTO, UTRECHT. Nou, hier komt dan de verrassing voor je vriendinnetje en je vader. Het heeft wel lang geduurd, hè? Zeg, Ria, als je weer je zakgeld krijgt, kan er den weer een briefje voor mij af? Ik wacht er op, hoor!

TINEKE VAN DE HOEK, AMSTERDAM. Vind je het fijn in de vijfde klas, Tineke? Je zult nu wel heel wat meer huiswerk hebben dan vorig jaar. Zijn je rapporten nog net zo mooi als in de vierde? Nou, dan geet het wel goed met je! Dag!

TRUDY KROL, HOOGEVEEN. Je bent niet nieuwsgierig, hè, Trudy, maar je wilt wel graag alles weten. Nou, gelijk heb je, hoor. Deer word je vaak een heel stuk wijzer van. Ja, hier in Duckstad is alles best. De groetan van iedereen.

GUDIE MOOYMAN, ANNA PAULOWNA. Je moeder heeft groot gelijk. Ruzie maken om de DONALD DUCK. Wie dnet dat nou? Jullie moeten hem gewoon om de beurt het eerst lezen. Dat is toch veel makkelijker? En dan wordt je moeder ook niet boos.

Schrijf zoveel je maar wilt aan DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam en zet in de linkerbovenhoek: OOM DONALDS BRIEVENBUS. Schrijf bovendien op de achterkant ven de envelop duidelijk je naam en edres. Dag!

[redacted]

Mientje Thijssen is 11 jaar en zij ligt al een hele tijd in het sanatorium. Zij spaart keerten met filmsterren erop. Haar adres is: San. Sonnevanck, Irenepav. zaal 5, Harderwijk.

Carly Westerman is 5 jaar en al heel lang ziek. Hij houdt erg veel van dierenkaarten. Sturen jullie hem er een paar? Zijn adres is: Multatulilaan 10, Hilversum.

Henkie Lamers is 8 jaar en hij ligt al een hele tijd op bed. Hij spaart suikerzakjes en poezekaarten. Zijn adres is: Deldenerstraat 315, Hengelo.

Marilen van Gompel is 8 jaar en al heel lang ziek. Sturen jullie hem eens een kinderkaart? Die spaart hij. Zijn adres is: Goorstraat 13, Veldhoven.

LEES VOORAL WAT OOM DONALD DEZE WEEK TE VERTELLEN HEEFT!

* PRIJZEN *

Eerste prijs: een horloge: tweede prijs: jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een boek.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars ven prijsvraag nr. 3 zijn:

1a prijs: horloge: A. Romijn, Uitwijk 44, Post Rijswijk, N. Br.

2e prijs: weefdons: S. Rijnders, Bickerstr. 6c, Rotterdam.

3e prijs: badmintonspel: A. en A.-M. de Vries, Oude-Niedorp; A. en H. Alberts, Steenwijk; L. en G. Jager, Goor; F. Peters, Amsterdam-O; D. Homsma, Marrum, Fr.; A. Withagen, Sas van Gent; H. Wulfsen, Elburg; I. in 't Veld, Dubbeldam; E. Veldwisch, Sneek; H. Terhaag, Venlo.

Boek: V. Bisschop, Den Haag; J. De Coene, Denderhoutem, Belg.; J. Steenge, Beilen; H. Stomphorst, Almen, Gld.; A. Chin, London, Eng.; I. Zonneveld, Zuidzande; A. van Goch, Emst; E. Jongbloed, Hoogeveen; B. Smeenk, Ruurlo; E. Hopstaken, Oudenbosch; P. Binnendijk, Naaldwijk; R. Beentjes, Alkmaar; J. Boutelje, Sollentuna, Zw.; J. Termont, Biervliet; J. Henzen, Nieuwland, bij Leerdam; I. Damstra, Eindhoven; P. Doppen, Harreveld; G. Ammersken, Vlagtwedde; P. v. d. Berg, Castricum; J. Oranje, Soest.

De oplossing van prijsvraag nr. 8 luidt:

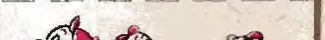

Otto van Drakenstein

WALT DISNEY

Kom mee! Ik heb een nieuwe helikopter om het werk te vergemakkelijken!
KANTOOR

Het zoeken naar vogels is heel wat prettiger met een helikopter dan lopend door het oerwoud!

En dus...
Juist... blijf doorvliegen totdat ik het zwakke getjilp van een fluisterfluitertje hoor!
Zeg maar ho, dan stop ik wel!

Ho, wacht 'ns even! Hier hoor ik wat!

Ja, hoor! Vlak hieronder hoor ik er eentje!

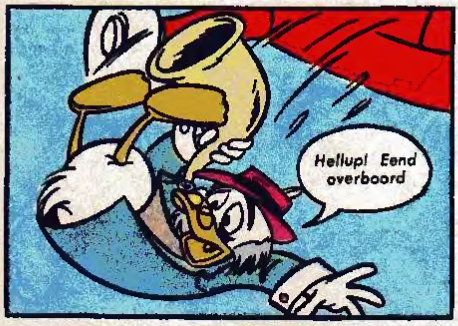
Hellup! Eend overboord

Nu hoop ik maar dat ik bovenop iets zachts terechtkom!

PLOEMP!
Mooi zo! Hij is op een boomtop gevallen!
KRAK!
KREKS!
PLOF!
Oei! Boomtoppen zijn toch niet zo zacht als ze lijken!
Monkeert u niets, professor Von Drakenstein?
Daar zullen we het weleens over hebben als we de fluisterfluiter te pakken hebben!
Wat is dit?
Het nest von een fluisterfluiter, maar de bewoner... is gevlogen!
Maar niet zo erg ver denk ik!
Aha! Ik hoor hem al weer!
Vlug! Hij moet in die boom zitten!

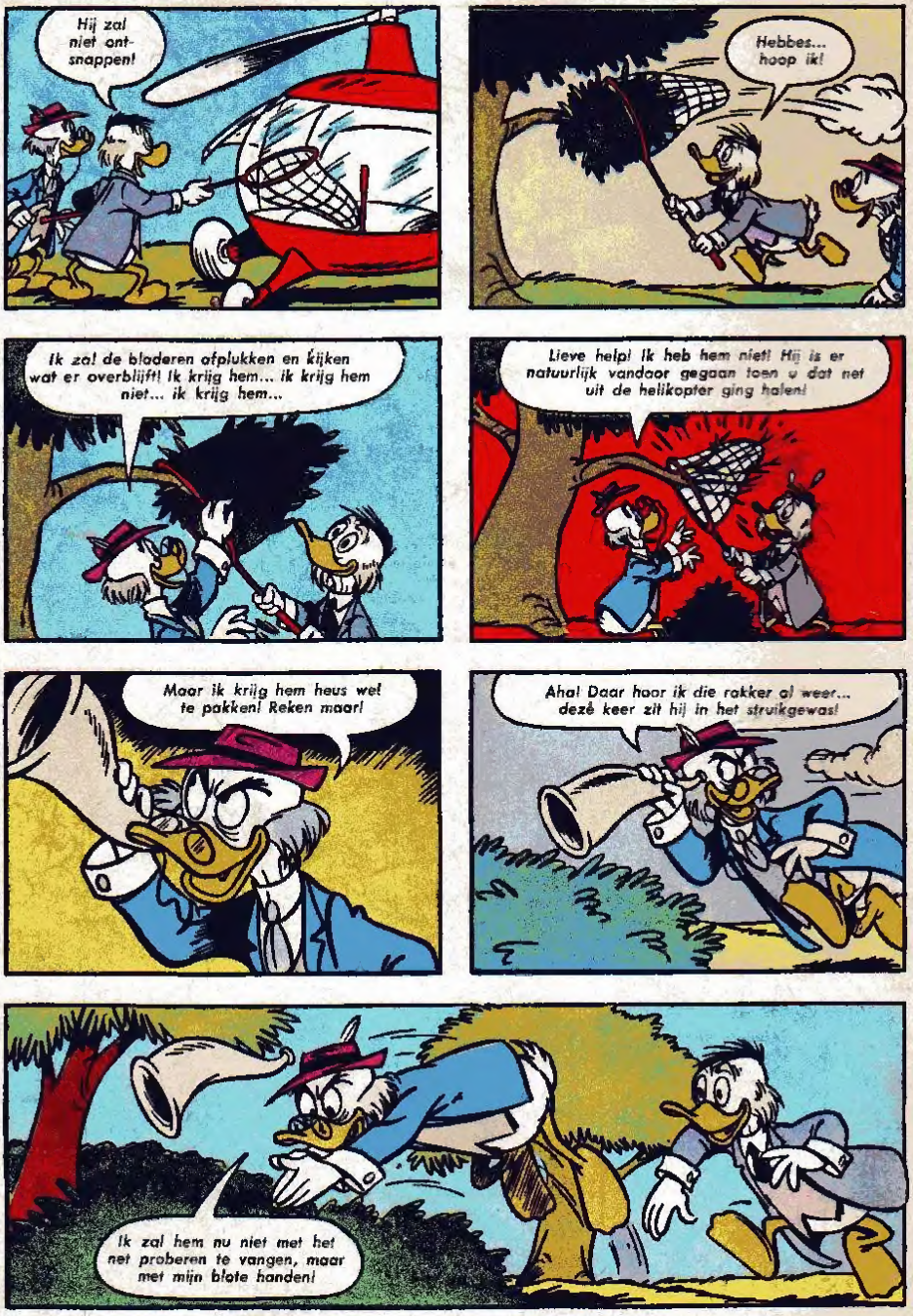
Hij zal niet ontsnappen!
Hebbes... hoop ik!
Ik zal de bladeren afplukken en kijken wat er overblijft! Ik krijg hem... ik krijg hem niet... ik krijg hem...
Lieve help! Ik heb hem niet! Hij is er natuurlijk vandaar gegaan toen u dat net uit de helikopter ging halen!
Maar ik krijg hem heus wel te pakken! Reken maar!
Aha! Daar hoor ik die rakker al weer... dezè keer zit hij in het struikgewas!
Ik zal hem nu niet met het net proberen te vangen, maar met mijn blote handen!

SST!
GRRR!
SST!
HELP!
AU!
HELP!

Lieve help! Die fluisterfluiters schijnen toch niet zo bedeesd te zijn als ik altijd heb gedacht!
GRRR!
SNAU!
GRRR!
RED ME! HELP!

GRRR!
HELP! EEN LUIPAARD!
(Kreun!) Er klopte iets niet helemaal.

Wat zullen we nu gaan doen?
Wat? Ik kan u niet horen door het gesuis in mijn hoofd!

Praat hier maar in, alstublieft!

Ik zei...
Praat gewaan en hou op met die mislukte nabootsing van het geluid van een fluisterfluiter!

Wat? Waar hebt u het over, professor?
Ik haar het geluid nag steeds!

Hé! Daar heb je een fluisterfluiter... verborgen in deze hoorn! Hij is er vast in gekropen toen ik op z'n nest viel!
Stel je voor! Ik had hem al die tijd en ik wist er niks van!
TWIET!
POEF!
Mooi zo! We hebben ons vogeltje tenminste!
Hihi! Wacht maar tot de vereniging van vogelminnaars hiervan hoort! Het lukt moor zelden zo'n vogeltje te vangen!
En zo...
VERENIGING VAN VOGEL MINNAARS BESTUUR
Ze zijn vast van plan me 'n eerbewijs te geven!
Voor Otto van Drakenstein, die ze zo goed ziet vliegen! Hihi!
Nou, eh... bedonkt, hoor!

ZO GING IK VAN START

IK was „het Jochie van Mien". Zo noemden ze mij altijd. Iedereen had trouwens een soort bijnaam in Wijk-C te Utrecht, waar ik geboren en getogen ben. En met veel plezier, moet ik zeggen, want voor mij was Wijk-C één geweldige speelplaats. Met de jongens van de buurt vormden wij ook één grote speelclub, die haar speelliefde verdeelde tussen hoepelen, voetballen, zwemmen en „tuutje met verlof". Dat was natuurlijk het bekende „diefje met verlof". Alleen, wij noemden het dus anders. Dit „tuutje met verlof" bleef voor ons het grote avontuur. We keken dan niet op een beetje ruimte en pakten desnoods een heel huizenblok om dit spel te spelen. Dan kon dat ook wel de hele dag duren, want wij kropen weg in hoeken en gaten en zagen er ook niet tegenop om ons ergens op het dak te verschansen. Bij ons kon immers alles. Er was ook plaats genoeg hiervoor; want wat was er nu voor verkeer in de oorlogsjaren. Zwemmen deden we natuurlijk in het Amsterdams-Rijnkanaal, dat toen nog Merwedekanaal heette. We speelden er een niet ongevaarlijk, maar toch verrukkelijk spel. De grote kunst daarvan was het mee op zwemmen met de „puffende" binnenvaarders, op de schepen klimmen om mee te varen en dan de woedende schipper, vaak zwaaiend met een bezem, tot op enkele meters afstand te laten naderen, alvorens de reddende sprong in de kabbeling te wagen. De jongens die de boze schippers het dichtst lieten naderen, waren natuurlijk de kampioenen, de knapen die het meeste lef hadden. Kijk, die schippers renden niet voor niets uit hun stuurhuisjes op ons af. Wat wij deden was inderdaad lavensgevaarlijk. Om ons zo veel mogelijk te weren, smeerden zij hun scheepsranden met groene zeep of teer in, zodat wij er maar heel moeilijk op konden klimmen. Maar vaak genoeg lukte het ons toch. We waren jongens, nietwaar. Maar als zij je te pakken kregen, dan hielp er geen moedertjelief meer aan. Dan ging je genadeloos over de knie en kreeg je met de teerkwast een paar halen over je gezicht. En die dikke zwarte strepen kreeg je er niet gemakkelijk af, hoor! Dat kan ik jullie verzekeren. Daar kwam heel wat boenwerk aan te pas.

Natuurlijk, ook wij deden aan voetbal. We hadden in Wijk-C ons eigen elftal, dat telkens weer dapper de strijd aanbond met de ploegen uit andere buurten. De „Sterrenwijk" bijvoorbeeld, waarin zo'n beetje het halve DOS uit latere dagen speelde. De jongens van Van der Bogert en Temming, om er maar enkelen te noemen. Dan had je de „Betonbouw". Tsjonge, die deden hun naam wel eer aan, zeg. Als je daar tegen moest spelen, kon je altijd wel op een fikse nederlaag rekenen. Ook al zetten we alles op alles, het mocht nooit baten. Telkens weer kregen we er geducht van langs. Zelfs al was de hele buurt uitgelopen om ons een flinke steun langs het lijntje te gaven. Ik denk nog altijd met veel plezier aan dat voetballen terug. Vergeet niet, dat ik eigenlijk door dat voetballen ook mijn grote liefde voor de judosport heb opgevat. Het was tijdens de rust van de voetbalwedstrijd UVV-KFC dat twee Fransen een demonstratie judo gaven. Nu woonde ik vrijwel elke zondag de thuiswedstrijd van UVV bij en ik zag die demonstratie natuurlijk ook. Ik was er meteen weg van en wist voor mezelf dat ik kost wat kost ook judoka wilde worden. Dat heeft natuurlijk nog wel even geduurd. Op stel en sprong kon dat niet. Ik heb het grote spel van Wijk-C rustig voortgezet. Voetballen, „tuutje met verlof", ons eigen jeugdcircus in een echte tent, en het hoepelen. Ja hoepelen, met zo'n grote denderende stalen boog en dan er naast in volle draf. Jongens wat heb ik gelopen! Soms zelfs wel naar Bunnik en Zeist en dan natuurlijk ook terug. Daar deed je de hele dag over. Maar al dat sporten heeft mij goed gedaan. Ik heb er in mijn latere judo-opleiding veel profijt van gehad.

WALT DISNEY

de kleine Boze Wolf

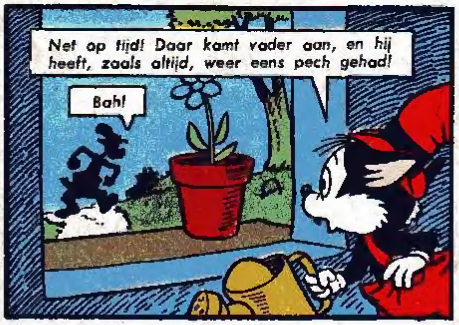

BONK!
Oef! (Kreun!)
Grutjes! Wat is er gebeurd?

Lieve help! Door ligt mijn blaempot!
Auwou! Waar ben ik toch?

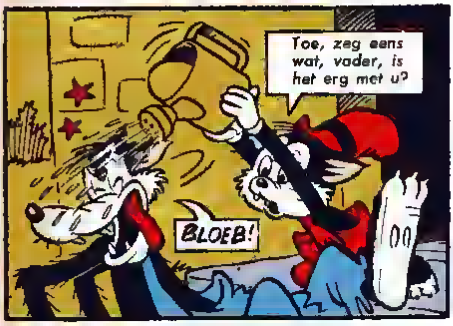
Toe, zeg eens wat, vader, is het erg met u?
BLOEB!

Ahaa! Daar ben je dus, klein vorken! Je hebt je verstopt achter die gieter! Ik zie je heus wel!
Eh... wat nou?

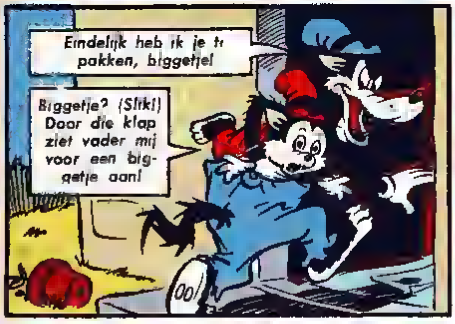
Eindelijk heb ik je te pakken, biggetje!
Biggetje? (Stik!) Door die klap ziet vader mij voor een biggetje aan!

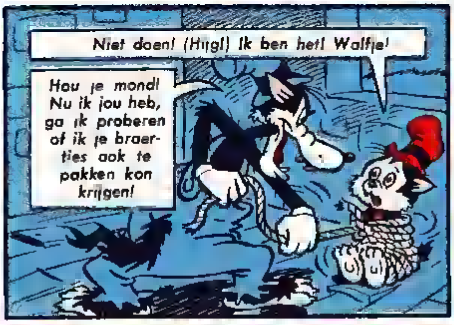
Niet doen! (Hijg!) Ik ben het! Wolfje!
Hou je mond! Nu ik jou heb, ga ik proberen of ik je broertjes ook te pakken kon krijgen!

En intussen...
De kust is veilig! Ik zal proberen of ik kan ontsnappen!

Daar heb je Wolfje! Ik moet ervoor zorgen dat hij niks in de gaten krijgt!
Help! Nu ben ik verloren! Wat nou?

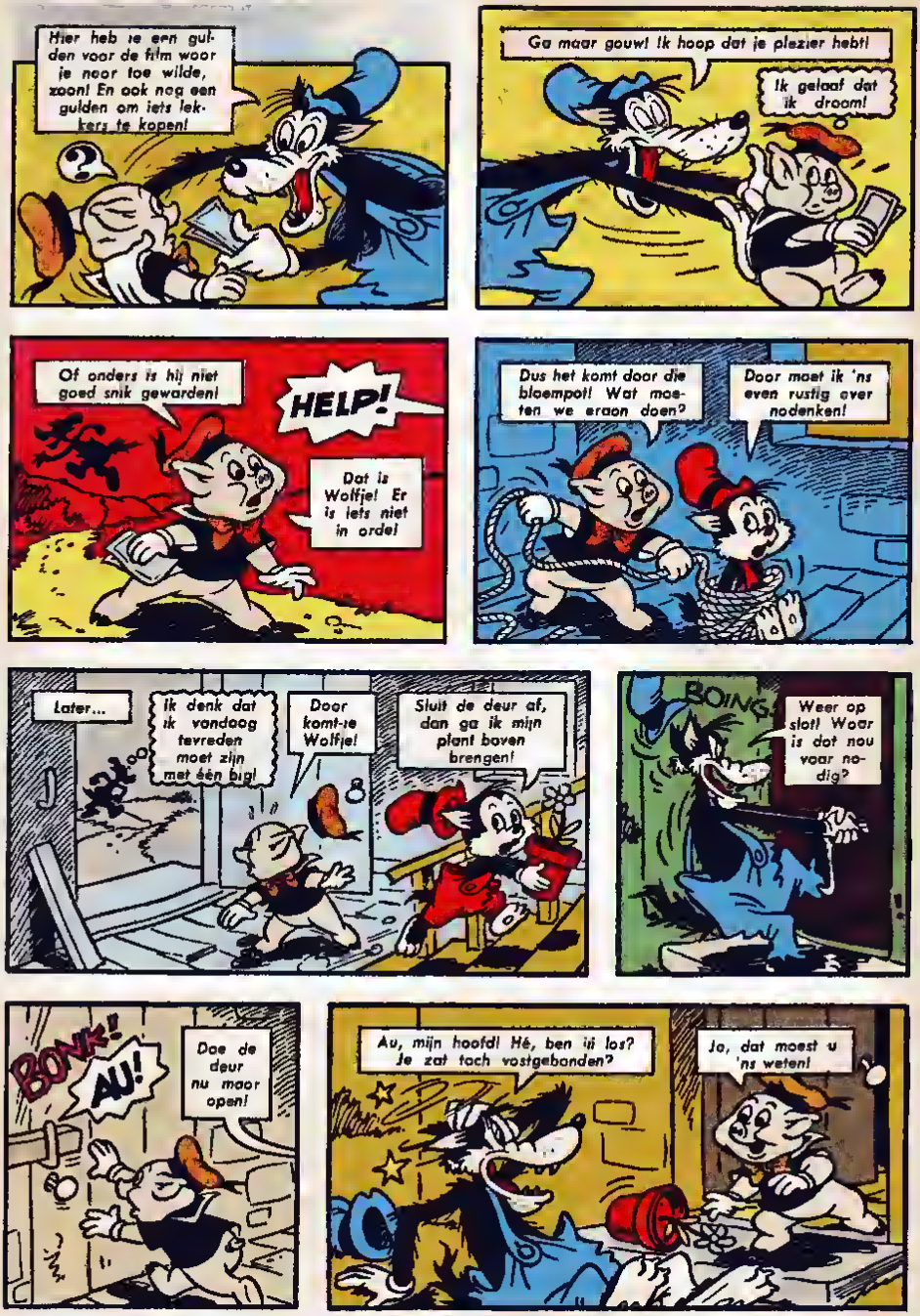
Hier heb je een gulden voor de film waar je naar toe wilde, zoon! En ook nog een gulden om iets lekkers te kopen!
Ga maar gauw! Ik hoop dat je plezier hebt!
Ik geloof dat ik droom!
Of anders is hij niet goed snik gewaarden!
HELP!
Dat is Wolfje! Er is iets niet in orde!
Dus het komt door die bloempot! Wat moeten we eraan doen?
Door moet ik 'ns even rustig over nodenken!
Later...
Ik denk dat ik vandaag tevreden moet zijn met één big!
Door komt-ie Wolfje!
Sluit de deur af, dan ga ik mijn plant boven brengen!
BOING!
Weer op slot! Waar is dat nou voor nodig?
BONK!
AU!
Doe de deur nu maar open!
Au, mijn hoofd! Hé, ben jij los? Je zat toch vastgebonden?
Ja, dat moest u 'ns weten!

Kom hier, zeg ik je!
Ik zal wel wijzer wezen!
ZOEF!
Vader kan lang niet zo hard lopen als mijn vriendje! Ik ben blij dat alles goed is afgelopen!
Eindelijk...
Boh en nog eens boh! Hij is alweer ontsnapt!
Dat was te verwachten!
Wat is er aan de hand, vader?
Ik heb altijd maar tegenvallers! (Zucht!)
Altijd maar weer! Elke dag!
Mij valt niets meer tegen!
LIJM
Wat bedoel je daarmee?
O, niets, vader! Hier hebt u uw twee gulden terug!
Hé, donk je, Wolfje! Ik kan me toch werkelijk niet herinneren dat ik jou geld heb geleend!
Eerlijk gezegd, ik ook niet! Noem dit maar een meevallertje! Hihi!

verteld door
WIM MEULDIJK

Op hun wereldreis zijn Pipo, Mammaloe en Petra terecht gekomen in het land dat vroeger het Wilde Westen genoemd werd. Zo erg kalm blijkt het er echter ook nu nog niet te zijn, want het hushoudgeld van Mammaloe wordt geroofd en in een verlaten goudzoekersdorp ontdekken Pipo en zijn vriend Klukkluk een vergadering van boeven, die van plan zijn een goudtrein te plunderen! Ze rijden naar de grote stad Baffelo om de mensen van de goudbank te gaan waarschuwen ....

GELOOF HET OF NIET... 7

ACHTER elkaar stappen Pipo, Mammaloe, Petra en Klukkluk het deftige kantoor van de bankdirecteur binnen. Pipo raapt de directeur even op, want de man is flauwgevallen van schrik toen Pipo riep dat ze kwamen waarschuwen voor een overval! Ze leggen het kleine beertje op zijn eigen grote bureau tussen de telefoons en Klukkluk heeft een Indiaans wondermiddel bij zich om flauwgevallen personen weer wakker te maken. Hij houdt de directeur even een busje peper onder zijn neus. „Hatsjie!" brult die man en hij schiet meteen overeind en kijkt rond. „Eruit, I-landlopers!" roept hij. „H-hoe komen jullie hier, indringers! Ga weg!"

Dat is geen hartelijke ontvangst, voor mensen die iets goeds komen doen. „Meneer baas-bank," zegt Pipo, „je moet niet schelden, want we willen je juist helpen! Er is een grote overval op komst! Mijn vriendje Klukkluk en ik hebben het afgeluisterd van een bende in een cowboydorpje! Je moet ons geloven, ze willen de trein overvallen waarmee er goud van deze stad naar een andere plaats wordt gebracht!"

De kleine directeur laat zich van zijn bureau glijden en gaat in zijn stoel zitten. Hij is zo klein, dat alleen zijn hoofd maar boven de rand uitsteekt, onze vrienden kunnen daarom ook niet zien dat hij op een knopje drukt, dat onder die rand zit en waarop „Alarm" geschreven staat. „Zozozo," zegt hij zoetsappig, „bent u in een cowboydorp geweest? Bestaan die nog? En wordt de trein overvallen waarmee morgen inderdaad een groot aantal goudstaven wordt verstuurd! Tututu, wat aardig van u dat u my dat allemaal komt vertellen! U wilt nu zeker een grote beloning hebben, hè?" Mammaloe zet haar handen in haar zij. „Hoor eens, ondermaats meneertje!" zegt ze. „U boeft ons niet uit te lachen! Mijn man Pipo heeft een heleboel moeite gedaan om u te komen waarschuwen!"

De directeur blijft zachtjes grinniken en nu wordt Klukkluk kwaad. „Oef!" roept hij, „ons laten niet met mij spotten, schriel bleekgezicht! Mij hebben met de eigen orens geboord dat de boevenbende, die naam hebben van ‚Blauwpiepers", willen stelen jouw goud! Mij zijn geheel vrijwillig hiernaartoe gereisd om jou waar te komen schouwen en nu wensen mij veel buigings en dankbaarheid! Mij hadden anders best willen schietpoefen op de boevens met deze boogpijl, zie je!"

Klukkluk richt zijn pijl-en-boog even op de directeur en de man geeft een gil. „Help!" roept hij. „Genade!" Tegelijk vliegt de deur van het kantoor open en drie grote agenten stuiven binnen. „Ze vallen me aan!" roept de bank-baas, maar dat is overbodig, want de agenten zien óók de pijl-en-boog van Klukkluk en het boze gezicht van Pipo en Mammaloe en Petra. Toen de directeur op de alarmbel drukte, zijn de politiemannen razend snel komen aansuizen en nu geven ze Pipo niet de tijd om uit te leggen dat onze vrienden zonder kwade bedoelingen deze bank binnengedrongen zijn! „Nee!" roepen ze in koor en onder geschreeuw van Klukkluk en handgeklap van het kleine directeurtje worden onze reizigers naar buiten gedragen, in een politie-auto gestopt en met loeiende sirene naar 't hoofdbureau gereden.

„Pipo," zegt Mammaloe, „waarom doen die mensen zo driftig! En waarom zitten we in dit benauwde autootje met die gil-fluit erop? Was dit je bedoeling?" — „Helemaal niet, Mammaloe," zegt Pipo, „maar de mensen in zo'n drukke stad hebben geen geduld om te luisteren, ze zien ons voor bandieten aan en — hup — daar gaan we dan!"

„Zien ze ons voor bandieten aan?" roept Mammaloe verontwaardigd. „En ik heb nog wel mijn goeie jurk aan en Petra is ook goed gewassen! Klukkluk veeg die pindakaas eens van je mond af, misschien helpt dat!"

Maar het helpt niet, een ogenblik later wordt het dappere viertal uit de auto gehaald en regelrecht in een cel gestopt, het is een akelig ogenblik! Petra begint te huilen, een kind dat gewend is om altijd vrij door de wereld te zwarven, kun je niet in zo'n kooi stoppen. Gelukkig komt de commissaris van de stad zelf kijken

PIPO IN HET WOESTE WESTEN

illustratie:
JAN WESSELING

verder: „Dat is onzin. Niemand heeft in mijn stad de laatste tien jaar een overval durven plegen!"
Klukkluk roept dat het om de bende van de Blauwpiepers gaat, maar daar moet de politiebaas pas echt hartelijk om lachen. „De bende van de Blauwpiepers bestond tachtig jaar geleden!" roept hij. „Mijn overgrootvader was hier toen sheriff en zijn naam — Ben Handboei — werd gevreesd door alle boeven! Hij liet alle Blauwpiepers opsluiten en daarna was het met die bende gedaan! Jullie zijn tachtig jaar achter, haha!"
Op dat ogenblik nadert er een agent. „Meneer de commissaris," zegt hij, „we hebben een zonderling voertuig aangetroffen tegenover het bankgebouw! Het is een soort huis op wielen, maar zonder motor en het wordt getrokken door een beest met lange oren! Het staat hier buiten!"
Pipo springt overeind. „Onze ezelkar!" roept hij. „We hadden Nononono bijna vergeten. Wacht eens eventjes, staat hij hierbuiten?"
Pipo fluit hard op zijn vingers, in de verte wordt luid „I-aaaa!" geroepen, er klinkt gerammel en geschreeuw en dan nadert er door de stenen gang snel hoefgetrappel. De agent trekt zijn schietpistool, maar de commissaris houdt hem tegen.
Een ezeltje komt de hoek om, steekt zijn kop tussen de tralies door en begint Pipo te likken.
„Ah, Nononono, trouw ezelsvel," zegt Pipo. „Fijn dat je er ook bent! Ja, de baas heeft een beetje pech gehad; de mensen hier denken dat hij een jokkebrok is en daarom zitten we in dit hok. Het kan wel een tijdje duren, Nononono, en zo lang kunnen wij niet zonder elkaar, hè! Meneer de commissaris, wilt u alsjeblieft ons ezeltje ook in de cel laten. We horen bij elkaar zie je, we reizen al jaren de wereld rond met dat fijne trekdier!"
Maar commissaris Handboei is niet helemaal van steen, hij heeft het toneeltje tussen de ezel en de clown aangezien en z'n ogen staan vol tranen, al probeert hij zich goed te houden tegenover die agent.
„Ahum!" zegt hij schor. „Snik! Ik hedoel, jullie zijn niet goed snik, ahum! Agent, laat die zwervers los! Ze zullen geen kwaad meer doen, ze zijn lief, zielig en ongevaarlijk!"
Twee uur later rijdt de woonwagen met Pipo, Mammaloe, Petra en Klukkluk al weer een heel eind buiten de drukke stad met de stenen wolkenkrabbers. Ze ademen diep de frisse buitenlucht in en Mammaloe zegt: „Pipo, we gaan nooit meer van de kleine kronkelweggetjes af! Het was bijna noodlottig afgelopen!"
„Heel zeer juist," roept Klukkluk. „Mij hadden nog zo gewaarschuwd niet mee bemoeien met boefzaken. Jij zullen nu wel wijzer wezen, Pipo met ja malle mond! Welke richting gaan ons nu heen?"
Pipo schuift zijn hoedje achterover.
„Naar de spoorlijn van Baffelo naar Caleroda, Klukkluk," zegt hij, „om die treinoverval te gaan verhinderen! Je dacht toch niet dat ik de strijd nu opgaf?"

VOLGENDE WEEK: EEN TREIN IN AANTOCHT..

als hij over de zonderlinge bank-indringers hoort. „Wat een domme zwervers zijn jullie!" roept de man. „Hoe haal je het in je hoofd om zo'n ijzersterke bank te gaan beroven?"
„Meneertje de handboei," zegt Pipo, „we proberen juist iedereen te vertellen dat wij niet komen roven, maar komen waarschuwen voor een roofpartij, dat is een belangrijk verschil!"
De commissaris denkt even na voor hij het begrijpt, maar dan gaat hij

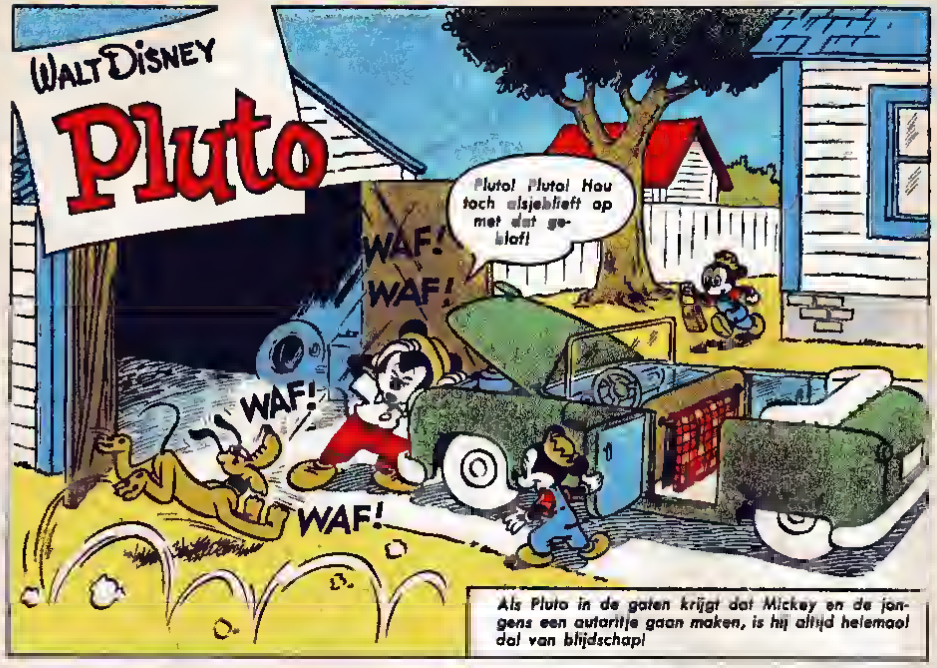
WALT DISNEY
Pluto
Pluto! Pluto! Hou toch alsjeblieft op met dat gejank!
WAF!
WAF!
WAF!
WAF!
Als Pluto in de gaten krijgt dat Mickey en de jongens een autaritje gaan maken, is hij altijd helemaal dol van blijdschap!

Maar dit keer is het wel een beetje te bar!
Hij is veel te ondstuimig, jongens! Ik denk dat het 't verstandigst is als we hem deze keer maar thuis laten!
Thuis?
?

Maar...
Toe nou, oom Mickey!
Het is heus veel beter voor hem! Wat kan het een hond nou schelen hoe de natuur er in de naderende lente uitziet. We zullen maar last hebben van hem!

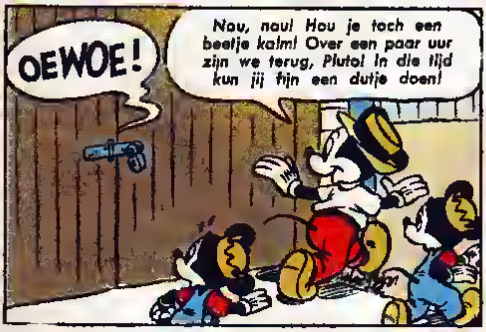
OEWOE!
Nou, nou! Hou je toch een beetje kalm! Over een paar uur zijn we terug, Pluto! In die tijd kun jij tijn een dutje doen!

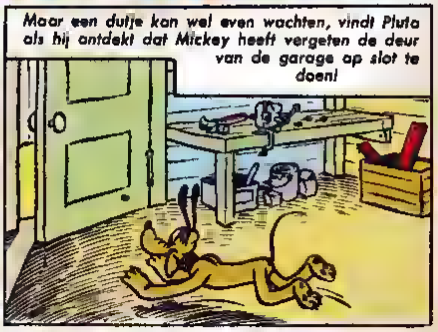
Maar een dutje kan wel even wachten, vindt Pluto als hij ontdekt dat Mickey heeft vergeten de deur van de garage op slot te doen!

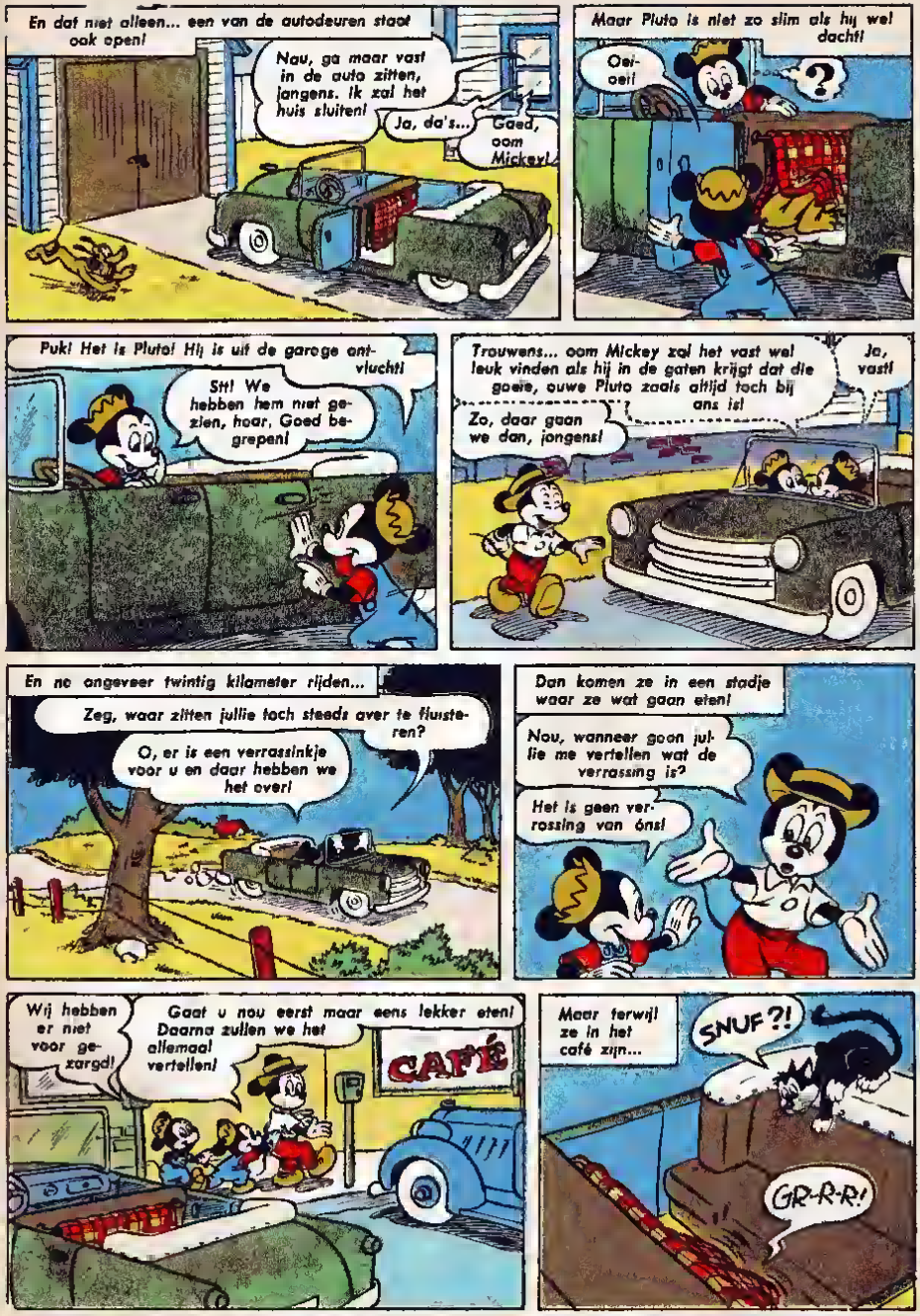
En dat niet alleen... een van de autodeuren staat ook open!
Nou, ga maar vast in de auto zitten, jongens. Ik zal het huis sluiten!
Ja, da's...
Goed, oom Mickey!
Maar Pluto is niet zo slim als hij wel dacht!
Oei-oei!
?
Puk! Het is Pluto! Hij is uit de garage ontvlucht!
Stt! We hebben hem niet gezien, hoor. Goed begrepen!
Trouwens... oom Mickey zal het vast wel leuk vinden als hij in de gaten krijgt dat die goeie, ouwe Pluto zoals altijd toch bij ons is!
Ja, vast!
Zo, daar gaan we dan, jongens!
En nu ongeveer twintig kilometer rijden...
Zeg, waar zitten jullie toch steeds over te fluisteren?
O, er is een verrassinkje voor u en daar hebben we het over!
Dan komen ze in een stadje waar ze wat gaan eten!
Nou, wanneer goon jullie me vertellen wat de verrassing is?
Het is geen verrassing van ónsl
Wij hebben er niet voor gezorgd!
Gaat u nou eerst maar eens lekker eten! Daarna zullen we het allemaal vertellen!
CAFÉ
Maar terwijl ze in het café zijn...
SNUF?!
GR-R-R!

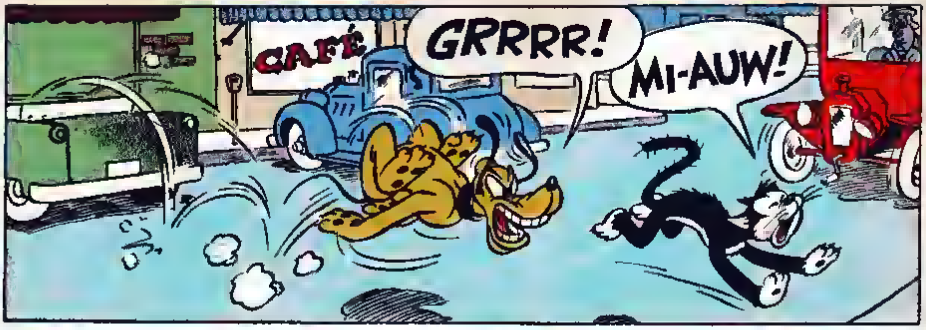
CAFÉ
GRRRR!
MI-AUW!

Zo, nu hebben we ons eten op! Ik word er gewoon ongeduldig van! Wat is de verrassing nou?
Wind u toch niet zo op, oom Mickey!
Eh... we kunnen, geloof ik, beter wachten tot we weer rijden!

Nau? Jullie proberen me toch niet voor de gek te houden omdat ik Pluto vandaag niet heb meegenomen, hè?
HEUS NIET!

Hoha! Nu kunnen we het u wel vertellen, want dàt is juist de verrassing, oom Mickey!
Pluto is toch met ons meegegaan, ziet u! Moor dat is niet onze schuld!

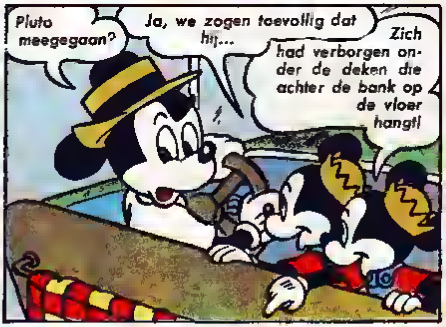
Pluto meegegaan?
Ja, we zogen toevallig dat hij...
Zich had verborgen onder de deken die achter de bank op de vloer hangt!

Welverdrooid! Die molle hond! Ik had kunnen weten dat-ie dat zou doen!
Het is goed, Pluto! Kom maar tevoorschijn, hoor!
Haha! Je hoeft je niet meer verborgen te houden!

Pluto... lieve help!
HIJ IS ER NIET!

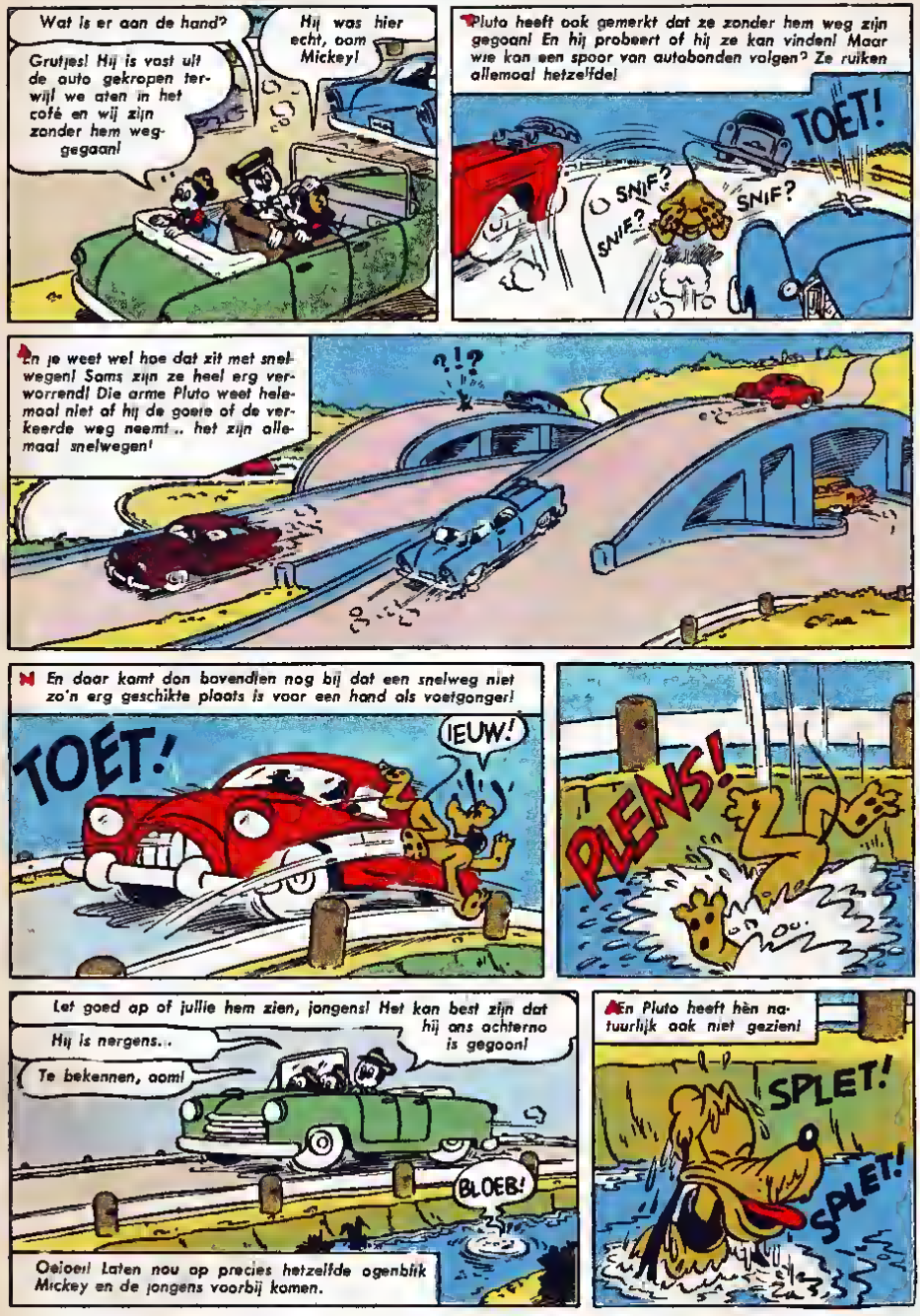
Wat is er aan de hand?
Hij was hier echt, oom Mickey!
Grutjes! Hij is vast uit de auto gekropen terwijl we aten in het café en wij zijn zonder hem weggegaan!
Pluto heeft ook gemerkt dat ze zonder hem weg zijn gegaan! En hij probeert of hij ze kan vinden! Maar wie kan een spoor van autobanden volgen? Ze ruiken allemaal hetzelfde!
TOET!
SNIF?
SNIF?
SNIF?
En je weet wel hoe dat zit met snelwegen! Soms zijn ze heel erg verwarrend! Die arme Pluto weet helemaal niet of hij de goede of de verkeerde weg neemt .. het zijn allemaal snelwegen!
?!?
En daar komt dan bovendien nog bij dat een snelweg niet zo'n erg geschikte plaats is voor een hond als voetganger!
TOET!
IEUW!
PLENS!
Let goed op of jullie hem zien, jongens! Het kan best zijn dat hij ons achterna is gegaan!
Hij is nergens..
Te bekennen, oom!
BLOEB!
Oeioei! Laten nou op precies hetzelfde ogenblik Mickey en de jongens voorbij komen.
En Pluto heeft hèn natuurlijk ook niet gezien!
SPLET!
SPLET!

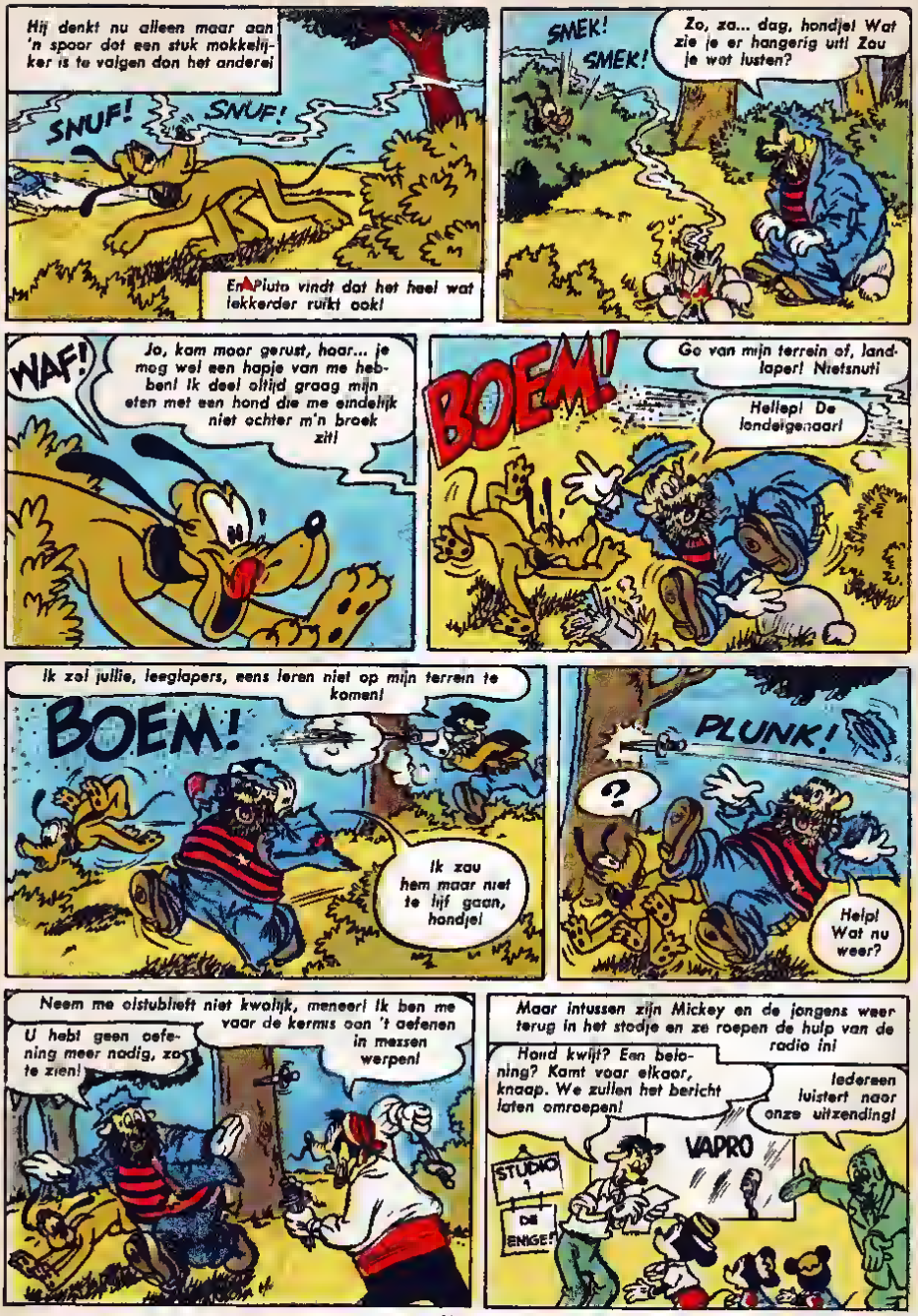
Hij denkt nu alleen maar aan 'n spoor dat een stuk makkelijker is te volgen dan het andere!
SNUF!
SNUF!
En Pluto vindt dat het heel wat lekkerder ruikt ook!
SMEK!
SMEK!
Zo, za... dag, hondje! Wat zie je er hangerig uit! Zou je wat lusten?
WAF!
Jo, kom maar gerust, hoor... je mag wel een hapje van me hebben! Ik deel altijd graag mijn eten met een hond die me eindelijk niet achter m'n broek zit!
BOEM!
Go van mijn terrein af, landloper! Nietsnuti
Hellep! De landeigenaar!
Ik zal jullie, leeglapers, eens leren niet op mijn terrein te komen!
BOEM!
Ik zou hem maar niet te lijf gaan, handje!
PLUNK!
?
Help! Wat nu weer?
Neem me alstublieft niet kwalijk, meneer! Ik ben me voor de kermis aan 't oefenen in messen werpen!
U hebt geen oefening meer nodig, zo te zien!
Maar intussen zijn Mickey en de jongens weer terug in het stadje en ze roepen de hulp van de radio in!
Hand kwijt? Een beloning? Kamt voor elkaar, knaap. We zullen het bericht laten omroepen!
Iedereen luistert naar onze uitzending!
VAPRO
STUDIO
DE ENIGE!

Hallo, beste luisteraars! Hier krijgt u de kans om gemakkelijk een belaning van vijfentwintig gulden te verdienen! U hoeft alleen maar een hand op te sporen die er uit ziet als volgt...
VAPRO BEKEND TOT IN ALLE UIT HOEKEN 14 WATTS
En aj, haar... het schijnt dat iedereen naar de uitzending van de plaatselijke radio-omroep luistert!
Wat? Vijfentwintig gulden? Goeie grutjes, dat is vast en zeker de hand die bij die landloper was!
Kloris... waar ga je zo opeens naar toe?
Die vijfentwintig knaken vangen, natuurlijk!
Maar hij is niet de enige!
Moma miet Hoor je dat? Dat moet die gele hand zijn die bij de landloper liep!
Hahal Ik wil nu eens een handevanger zijn!
Met een visnet, moma?
Misschien is het wel een hondshaai!
Ga weg, jij! Ik heb hem 't eerst gezien!
?!
Jojo! Maar ik zal hem het eerst vangen!
Lieve help! En ik dacht dat we ze eindelijk kwijt waren!
Stop! Wachten jij!
Je mag hem helemaal niet meenemen!

Loot me olsjeblieft met rusti Sinds jij bij me bent, heb ik alleen maar narigheid te verduren gehad!
Aha! Door heb ik hem!
Niet waar! Hij is van mij!
?
BLOEB!
Van mij!
Niet! Van mij!
Van mij!
Van mij!
SLIK!
?
?
!!!
Jo, u hebt gelijk, mama... het heeft toch iets met vissen te maken!
Zo langzamerhand wordt dit uitstapje een nachtmerrie voor Pluto! Waarom zit iedereen hem toch zo boos achterna?
Och, was ik maar bij Mickey thuisgebleven, denkt Pluto!
Maar omdat er geen veiliger plaats in de buurt is, gaat hij op een stuk hout liggen... en hij drijft al verder en verder stroomafwaarts!
PFFF!
Als je ziet wat er allemaal op het radiobericht afkomt, zou je haast denken dat Pluto de enige hond is die niet is gevonden!
Nee, werkelijk niet! Pluto is een broodmagere, gele hond!
Maar misschien is hij inmiddels dikker geworden!
Hier is nog een telefoontje, Mickey! Vijftien kilometer verder op de hoofdweg hebben ze een hond gevonden die precies aan het signalement beantwoordt!

Maar nee, haar... ook die hand was Pluta niet!
Lieve help! We zijn zo vaak de hoofdweg heen en weer terug gereden dat ik er duizelig van ben!
Arme Pluta .. we vinden hem vast niet!

Jullie kunnen veel beter een beetje rust gaan nemen! Het is al erg laat! Misschien vinden jullie hem morgen!
Ongeveer vijf kilometer verderop staat een mooi motel aan de weg!
Dank u wel! We zullen er heen gaan!

Intussen krijgt Pluta een reisgenoot op zijn stuk hout...
GR-R-R!
!

Die niet bang is!
WOE-AAU!

Ach, ik kan toch niet eindeloos op dat hout blijven meevaren, denkt Pluto!
SLIK!

Het begint nu wel erg donker te worden... hij gaat eigenlijk veel liever terug naar de haafdweg! Daar is het in ieder geval nog heel wat lichter dan hier!

Als hij tenslotte bij een motel aan de rand van de weg komt, kan hij zijn ogen haast niet geloven!
Geeft u ons de laatste kamer maar! Ik ga met u terug naar het kantoor om ons in te laten schrijven!
Wij gaan mee! We vinden het niet leuk om...
apart te slapen...

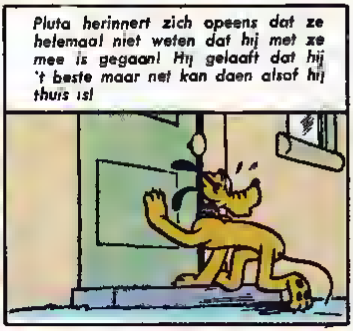
Pluta herinnert zich opeens dat ze helemaal niet weten dat hij met ze mee is gegaan! Hij gelaaft dat hij 't beste maar net kan doen alsof hij thuis is!

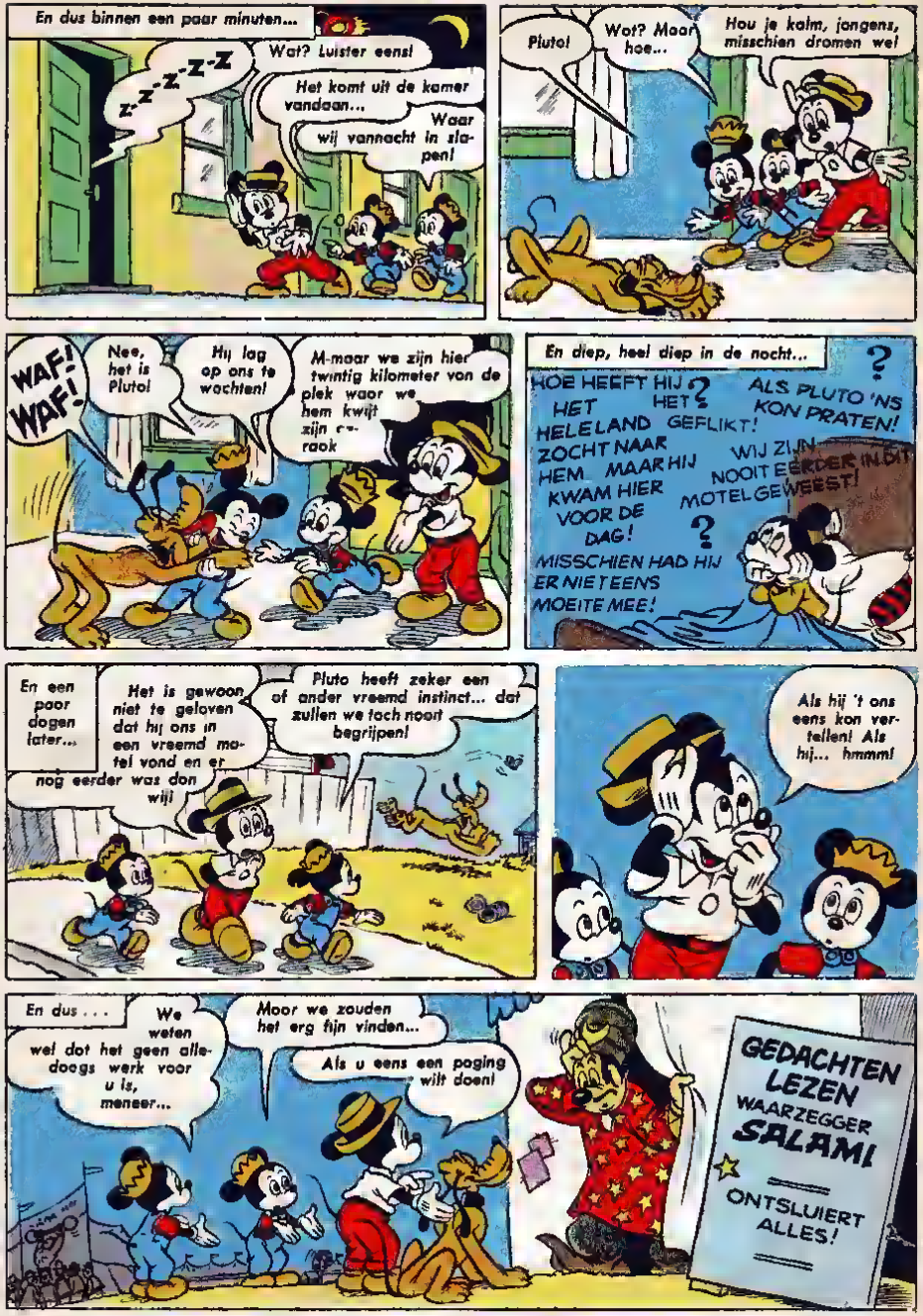
En dus binnen een paar minuten...
Z-Z-Z-Z-Z-Z
Wat? Luister eens!
Het komt uit de kamer vandaan...
Waar wij vannacht in sliepen!
Pluto!
Wot? Maar hoe...
Hou je kalm, jongens, misschien dromen we!
WAF! WAF!
Nee, het is Pluto!
Hij lag op ons te wachten!
M-maar we zijn hier twintig kilometer von de plek waor we hem kwijt zijn e- raok
En diep, heel diep in de nocht...
HOE HEEFT HIJ HET HELE LAND GEFLIKT!
ZOCHT NAAR HEM MAAR HIJ KWAM HIER VOOR DE DAG!
MISSCHIEN HAD HIJ ER NIE T EENS MOEITE MEE!
ALS PLUTO 'NS KON PRATEN!
WIJ ZIJN NOOIT EERDER IN DIT MOTEL GEWEEST!
En een paar dagen later...
Het is gewoon niet te geloven dat hij ons in een vreemd motel vond en er nog eerder was don wij!
Pluto heeft zeker een of ander vreemd instinct... dat zullen we toch nooit begrijpen!
Als hij 't ons eens kon vertellen! Als hij... hmmm!
En dus . . .
We weten wel dot het geen alledoogs werk voor u is, meneer...
Moor we zouden het erg fijn vinden...
Als u eens een poging wilt doen!
GEDACHTEN LEZEN
WAARZEGGER
SALAMI
ONTSLUIERT ALLES!

REUZE-KOPPEN

We kunnen gelukkig weer eens een nieuwe wereldrecordhouder aan ja voorstellen. Het is ditmaal een Noor.
Hij is voetballar en hij presteerde het om een voetbal 13.720 keer achter elkaar de lucht in te koppen zondar dat de bal de grond raakte.
Als je nu denkt dat hij toen moest ophoudan omdat hij hoofdpijn had, dan hab je het mis.
„Er zoemden een paar muggen om mijn hoofd, die het mij heel lastig maakten," zo verklaarda de recordhoudar. „Waren zij er niet geweest dan waa ik nog langer doorgegaan met koppen ....."

OPDRINGERIGE SOLLICITANT

In New York kwam iemand een groot kantoor binnenlopen en zei tegen de meneer die hem te woord stond „Ik ben ....," maar toen hij zijn naam wilde uitspreken, klonk er een zeer luid en doordringend trompetsignaal.
Iedereen keek op
„Ik ben ....," begon de bezoekar weer, maar nu hoorde men in plaats van zijn naam een heel harde knal De directeur ven het kantoor kwam zijn kamer uitstormen en riep verschrikt: „Wat is er aan de hand?"
„Ik kom hier solliciteren, meneer en daarom wil ik u graag persoonlijk spreken," zei de bezoeker „'t Lawaai det Ik maakte, diende alleen maar om de mensen die me met een kluitje in het riet zouden sturen, een beetje te laten achrikken ..."

EEN geestig plaatje op een postzegel is met een lantaarntje te zoeken Hier is er echter één! Het is een uitgifte van de Verenigde Staten Als je de afbeelding zonder tekst bekijkt, zou je je kunnen voorstellen dat het een ontwerp was voor een omslag van een geïllustreerd weekblad De ouderwetse postbode beschermt zichzelf en de brieven tegen de regen door middel van een grote paraplu Aan zijn voeten een hondje dat een enorme haast heeft en aan de andere kant van de brievenbesteller een kwajongen, die de postbode blijkbaar een beetje voor de mal houdt. We zijn hier in het jaar 1863, het jaar dat in de V.S voor het eerst de officiële postbode zijn intrede deed om brieven en pakjes huis aan huis te gaan bezorgen. Deze postzegel werd uitgegeven in augustus 1963 als herinnering aan het feit dat het bestellen van de post honderd jaar geleden in Amerika is begonnen.

dijtes en datjes van Donald Duck

HONDE-LEVEN

Er zijn mensen in de Amerikaanse staat Arizona die zeggen „dat is geen hondeleven."
En dan hebben ze het over „Star", een grote Duitse herder Ster heeft namelijk een eigen Cadiliac met chauffeur, waarmee hij iedere dag uit rijden gaat; hij eet van zilveren schotele en hij bezit een eigen huis met daerachter een heel grote tuin.
Dit komt allemaal omdat de baas van Star hem bij zijn dood al die luxe heeft nagelaten
Er zijn mensen die hierover bij het Gerechtshof een aanklacht hebben ingediend, omdet dit volgens hen „geen leven voor een hond" is. Arme Star!

* * *

DRUIPNATTE NOTABELEN

Enige tijd geleden werd in een plaats in Zuid-Holland een nieuwe brandspuit in gebruik genomen. Men gaf aan deze gebeurtenis een officieel tintje. De burgemeester hield een toespraak en alle notabelen van het dorp waren aanwezig. Tot slot van het feest werd met de nieuwe brandspuit een kleine demonstratie gegeven. Hoe het gekomen is, weet niemand, maar op het eerste sein „geef water" bleek een van de slangen op de genodigden te zijn gericht. Het gevolg was dat alle aanwezigen de volle laag kregen en even daarna druipend van het water afdropen....

VERBORGEN PLAATSNAMEN

In onderstaande zin zitten drie Nederlandse plaatsnamen een uit Drente, een uit Gelderland, een uit Limburg. Meer vertellen we niet
„Het is vandaag weer tamelijk koud, laten we dus oppassen en ons warm aankleden."

Oplossing: Weert, Assen, Ede

ALLEN VOOR EEN

door JOOP TERMOS

Het vakantiegeld dat de eersteklassers van de mulaschool in Rijndam hebben verdiend voor hun klasgenoot Paul Verkerk, die bijna van een ongeluk is hersteld, is gestolen uit een kast in de leraarskamer. Onder leiding van hun sportleraar, meneer Valdman, ondernemen de kinderen een speurtocht naar de dief. Het spoor leidt naar een pompbediende, die met een broer in een klein huis buiten de stad woont. Hetty Bron, Pieter van Gelder en Wim Laarmans houden het huisje in het oog.

NA de vergadering van de eersteklassers voor de school fietsten Pieter van Geldar, Hetty Bron en Wim Laarmans snel naar het huisje van de twee broers om er de wacht te houden.

„We moeten elk op een andere plaats gaan zitten achter struiken of bomen, zodat ze ons niet kunnen zien," stelde Pieter voor. Langs de polderweg zochten alle drie zich een eigen schuilplaats. Pieter van Gelder ging zo dicht mogelijk bij het huisje zitten. Hij zag de pompbediende op de motor vertrekken en een paar minuten later stapte diens broer in een langs de polderweg staande bestelwagen. De auto reed weg in de richting van Brunskoop. Pieter kwam voorzichtig overeind en liep naar het huisje...

„Ik zal 'ns door de ruiten loeran," mompelde hij tegen zichzelf. „Pieter, niet doen, hier blijven!" riep Hetty Bron angstig, maar daar trok Pieter zich niets van aan. Hetty en Wim zagen hem rond het huisje sluipen en door de vensters gluren. Hij morrelde aan de deurknop, maar de deur was gesloten.

Toen gebeurde het. Plotseling knarste een sleutel in het deurslot, de deur zwaaide open en uit het huisje stapte een lange man naar buiten. Hij greep Pieter stevig vast en gromde: „Wat doe jij hier, kwajongen? Ben je soms op het dievenpad? Waarom scharrel je hier rond?"

Pieter probeerde zich los te rukken, maar de handen van de man omkneiden zijn armen als schroeven. „Nou vertel op... wat doe je hier?" snauwde de man kwaadaardig. „Je wilde natuurlijk stelen, hè?"

„Oh nee meneer, ik... ik kwam eigenlijk op bezoek bij de meneer die pompbediende is. Ik heb 'm bij de benzinepompen aan de rijksweg ontmoet en toen heb ik beloofd hem hier op te zullen zoeken," stotterde Pieter, die deze smoes zelf maar heel ongeloofwaardig vond.

De man staarde hem verwonderd aan. „Willem? Heeft Willem je gevraagd hierheen te komen?" En hij voegde er met gefronste wenkbrauwen aan toe: „Ik wist niet dat Willem zo'n kindervriend is. En ik geloof niet dat hij hier graag bezoek ontvangt, nee, daar geloof ik niets van. Als je 'm wilt spreken, moet je Willem maar opzoeken bij 't benzinestation."

„Ja meneer, goed meneer, ik ga er nu meteen naar toe," zei Pieter haastig. De man liet hem los en Pieter liep terug naar de polderweg.

„Hé, kom 'ns terug!" hoorde hij de man plotseling roepen en voordat Pieter goed begreep wat er gebeurde, had de man hem ingehaald en wéér vastgegrepen. „We gaan samen naar Willem toe," zei de man grimmig. „Ik begrijp niet waarom hij jou zijn adres heeft gegeven en dat jullie vrienden zijn geloof ik niet."

„Het is toch écht waar, meneer, anders was ik niet naar het huisje gekomen," klonk de schrille stem van Pieter. „We zullen zien ..." mompelde de man en hij bracht Pieter terug naar het huisje, waar de man een fiets greep. „Waar staat jouw fiets?" gromde hij en Pieter wees met een trillende hand naar zijn fiets, die tegen een boom langs de weg stond. De man bleef hem vasthouden, totdat ze Pieters fiets hadden bereikt. „Opstappen en blijf naast me rijden," zei de man kortaf. Even later fietsten de man en

es von
STRAATEN

ALLEEN Voor EEN

Pieter over de polderweg. Wim Laarmans en Hetty Bron keken het verdwijnende tweetal geschrokken na.

„Blijf jij hier . . ik ga achter ze aan," riep Wim naar Hetty en meteen sprong hij op zijn fiets. Tweehonderd meter voor hem reden Pieter en de man.

Pieter van Gelder was bang. Wat zou er met hem gebeuren? Natuurlijk zou de pompbediende hem op slag herkennen. En wat voor verhaal moest hij dan opdissen? Hoe moest hij zijn aanwezigheid bij het huisje verklaren? Een fantasieverhaal zou hem niet helpen. Ze zouden geen woord meer van 'm geloven. „Ontsnapping! Ik moet ontsnappen!" hamerde het door zijn hoofd. Voor hen uit reed 'n politieagent en opeens wist Pieter boe hij moest handelen. „Ik ga niet met u mee!" riep Pieter toen ze de agent bijna hadden ingehaald.

„Je gaat wél mee!" siste de man en hij probeerde Pieter vast te grijpen. De man greep achter mis, Pieter schoot snel vooruit en bleef vlak achter de politieagent fietsen. Wat zou de man doen? Pieter wachtte gespannen af. Hij keek achterom naar de man, die hem woedend aanstaarde.

Hij bleef achter Pieter rijden. De bedoeling van zijn achtervolger was duidelijk: zodra de agent afstapte, zou hij trachten Pieter te dwingen hem weer te volgen. „Het zal 'm niet lukken," mompelde Pieter en hij ging naast de agent rijden.

„Meneer, ik ben verdwaald, ik moet naar Rijndam, is dit de goede weg?" vroeg hij. „Nou je boft, ik moet ook naar Rijndam, fiets maar met me mee," antwoordde de agent.

„Fijn meneer," zei Pieter opgelucht. Zou hij de politieman over de achtervolging vertellen? Pieter kon geen besluit nemen. Misschien zou de agent zijn verhaal niet geloven. En als zijn achtervolger de politieman zou vertellen over Pieters gesluip om het huisje, zou de agent hem misschien gaan wantrouwen. Per slot had hij hij het huisje niets te maken en evenmin kon hij bewijzen, dat de broers dieven waren. . . Pieter vond het beter over het geval te zwijgen. Terwijl de agent een vrolijk deuntje floot, keek Pieter nogmaals achterom. De man bleef hem volgen en ver achter de man zag hij Wim Laarmens fietsen. Toen ze Rijndam hadden bereikt, gaf de veldwachter Pieter een klap op de schouder en hij zei: „Nou het beste hoor, ik stap hier af." Tot Pieters schrik stopte de agent bij een politiepost van zijn fiets.

„Dag meneer, vriendelijk bedankt," riep Pieter en hij begon te trappen zo hard als hij maar kon. Maar ook zijn achtervolger ging na het afstappen van de politieman onmiddellijk sneller rijden. Pieter wilde zo snel mogelijk de stille straten aan de buitenzijde van de stad verlaten, te het drukke stedscentrum zou de man hem vast niet meer durven te grijpen. Maar Pieters jonge benen waren lang niet zo krachtig als de gespierde onderdanen van zijn achtervolger; de man haalde hem snel in. Pieter reed over een weg die door een nog braak liggend stuk land voerde. Hij hoorde de man achter zich hijgen . . . zo dicht was zijn achtervolger dus al genaderd. Elk moment verwachtte hij de hand van de man op zijn schouder te voelen. Pang! Pieter hoorde een knal. Hij schrok hevig en keek schichtig om. Hij kon wel juichen van vreugde. De man stond naast zijn fiets en keek neer het voorwiel. Op slag begreep Pieter de oorzaak van de knal, de man moest een fietsband lek hebben gereden. Binnen enkele seconden was Pieter uit het gezichtsveld van zijn achtervolger verdwenen, hij ejesde naar het centrum. „Pieter, Pieter, wachten!" hoorde hij iemand roepen. Het was Wim Laarmens, die verbaasd naar Pieters verhaal luisterde. „Rare geschiedenis . . . waarom wilde de man je meenemen naar het benzinestation?" mompelde hij. „Omdat hij mijn verhaal niet geloofde, en daardoor ben ik er zeker van dat de mannen in het huisje iets in hun schild voeren. Hij was woedend over mijn bezoek." Wim Laarmens knikte. „Ik ga niet meer naar het huisje terug, maar jij moet wel terugkeren. Ik zal Hens de Kloet waarschuwen, hij moet mijn wacht over nemen." besliste Pieter. „Best," entwoordde Wim Laarmans en hij keerde om. Wim fietste terug naar de polderweg, waar hij Hetty verslag uitbrocht over Pieters nere avontuur. Een half uur later voegde Hans de Kloet zich bij Wim en Hetty. Ze zagen Pieters achtervolger en de pompbediende naar 't huisje terugkeren. Op een bank zittend wachten de mannen op de komst van de broer van de pompbediende. Toen die met zijn vrachtwagen was gearriveerd, voerden de drie mannen een druk gesprek. Na het gesprek gebeurde er iets vreemds. De besteluto werd tot vlak voor de deur van het huisje gereden en de drie mannen begonnen de leedbak vol te laden met spullen die zij uit het huisje sleepten. Ze hedden kennelijk grote haast, ze draafden het huisje in en uit en de auto was spoedig volgeladen. De drie konden niet goed zien wat voor spullen de mannen in de auto hadden gesjouwd. De mannen stapten snel te de bestuurdarscabine van de bestelwagen en reden over de polderweg in de richting van Brunskoop.

„Beenders, expediteur, Brunskoop," lazen de drie op de zijkant van de aan hen voorbijrazende auto. „We geen neer Brunskoop," riep Hans tegen de anderen. Ze sprongen op hun fietsen en reden snel naar het dorp, waar ze naar de besteluto speurden. Ze ontdekten de uto tenslotte op een landweg buiten het dorp, vlak bij een door boman omgeven schuur. De mennen weren druk bezig de goederen weer uit te laden. Op een vallige efstend van de auto pleegden de drie overleg. „Ze laden gestolen goederen in die schuur," zei Hans. „Ben je daar zeker van?" weifelde Hetty.

„Ja! Ik geloof vast en zeker dat die kerels een dievengroep vormen. Het bezoek van Pieters heeft ze bang gemaakt. Ze zullen van Pieters houding niet veel begrijpen, maar voor alle zekerheid hebben ze de spullen uit het huisje naar de schuur gebracht," meende Hans. „Den moeten we nu de politie waarschuwen," vond Hetty. „Tut, tut, kalm aan. . . éérst moeten we weten wat voor spullen de mennen naer de schuur hebben gesjouwd. We moeten helemaal zeker zijn ven onze zaak. En dat is niet zo moeilijk. Straks zullen de mennen weer wegrijden in de auto en dan gaan wij naar de schuur. We kijken door kieren naar binnen. En als het ellemaal spiksplinternieuwe spullen zijn. . . nou, dan zijn we er zeker van, dan moetan die spullen gestolen zijn en kunnen we de politie waarschuwen," betoogde Hens de Kloet. „Wet denk jij ervan Wim?" vroeg Hetty.

„Ja, Hans heeft gelijk. We moeten eerst afdoende bewijzen verzamelen. En die bewijzen liggen in de schuur . . . misschien." vond Wim Laarmans. „Maar wie durft de schuur binnen te dringen als de mannen weg zijn?" vroeg Hetty.

„Ik!" zei Hans de Kloet fier.

„Dan ga ik met je mee," zei Wim Laarmans. „Ik durf het niet zo goed," bekende Hetty. „Hindert niets, Wim aa ik zullen het kerwel semen opkneppen. Blijf jij op de weg staan om te fluiten of te roepen als er onraad is," zei Hens. Ze wachtten tot de bestelauto weg reed. Daarna zetten Hans en Wim hun fietsen langs de kant van de landweg en slopen naar de schuur toe. Ze loerden door de kieren van da deur. „Niets te zien . . te donker," fluisterde Hans teleurgesteld. Toen Wim op zijn beurt wilde kijken, leunde hij wat zwaar tegen de deur en tot hun grote verbazing zwaaide die open. Een baan zonlicht sprong de schuur binnen.

„Hans, ik zie niets! De schuur is leeg!" stamelde Wim. „Maar... maar dat is onmogelijk, absoluut onmogelijk!" riep Hans de Kloet.

Waar zijn de uitgeladen goederen opeens gebleven, als ze zich niet in de schuur bevinden? De oplossing van dit raadsel leat nog even op zich wachten . . .

TOM POES en het GOUDEN BOEK

IS ER IN DIT BOEK NIET EEN OF ANDER WATERDICHT SPROOKIE ? WAARIN ZE KUNNEN SPUITEN EN PLENZEN, ZONDER DAT HET NARIGHEID GEEFT ?
'N GOED IDEE, LEZERTJE ! ZO'N SPROOKIE IS ER.
HET GAAT OVER EEN WONDERFONTEIN. STEL JIJ HET ZE VOOR, DAN REGEL IK DE REST.
HA!
DAAR KOMT ER EEN 'N NAT PAK HALEN ! PLENZEN MAAR ! FIJN, HÈ ?
HEERLIJK !..BLUB.. EN DAAROM.. BLUB...
...WILDE IK JULLIE VRAGEN, MET MIJ MEE TE GAAN NAAR DE WONDERFONTEIN !
WONDER-FONTEIN ?!
KLINKT GOED!
LEKKER SPUITEN !
WILLEN ZE ? MOOI ! IK HEB INTUSSEN VOOR VERVOER GEZORGD.
DE DIEF VAN BAGDAD WIL ZE WEL OP ZIJN VLIEGEND TAPIJTJE NAAR DE FONTEIN BRENGEN.
JA, HOE EERDER DIE MODDERAARS WEG ZIJN, HOE BETER. HEEL BAGDAD IS AL ONDERGELOPEN !

TAPUT. BRENG ONS NAAR DE WONDERFONTEIN!
KIJK, DAAR IS OLIE BLUB. GAAT DIE DROGE OOK MEE?
?!
TOM POES! WACHT! GA NIET MET DIE LIEDEN OM!
GEEN TIJD, HEER OLLIE. IK MOET EERST IETS REGELEN.
ZIJ ZIJN GEEN HEREN!
ZIJ....
BLUB.
BAH.
ACH, TOM POES GAAT NOG LIEVER MET DIE ONGEMANIERDE LIEDEN OM DAN MET MIJ. DIT IS DROEF, HÉÉL DROEF.
MAAR LEZERTJE, HIJ PROBEERT ALLEEN MAAR GOED TE MAKEN WAT JIJ HEBT VERKNOEID.
WELJA, GEEF MIJ MAAR WEER DE SCHULD. ALS ER IETS MISLOOPT, HEB IK 'T ALTIJD GEDAAN....
....EN ALS HET WEER GOED KOMT, IS DE EER VOOR TOM POES.
MAAR IK DOE NIET MEER MEE! PROBEER DIT VERHAAL MAAR ROND TE KRIJGEN ZONDER MIJ!

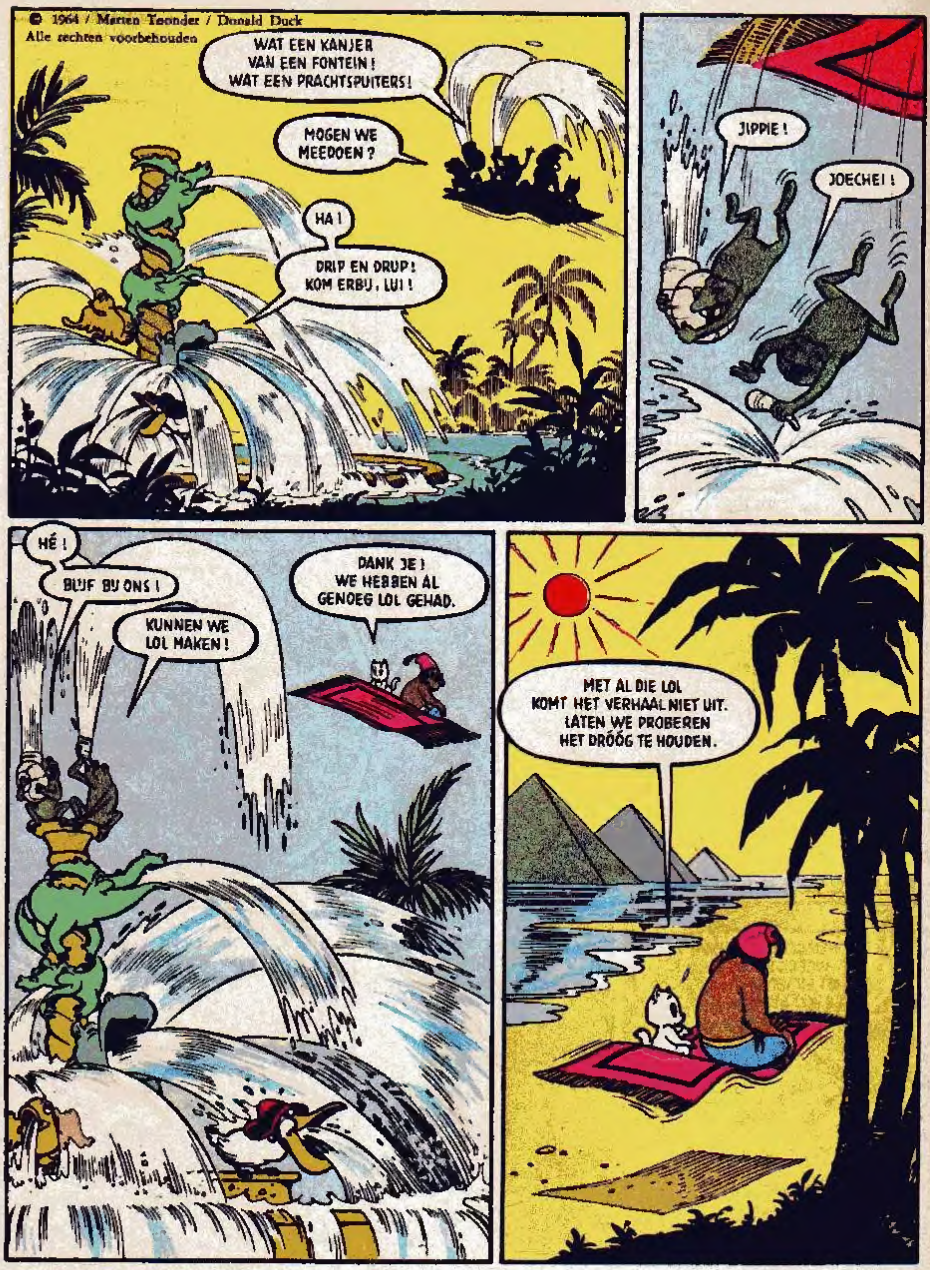

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85. Amsterdam-Z. Posthus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen à f 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. 1964 Walt Disney Productions.